

VŠEOBECNÉ ZNALOSTI

- 1 Ve kterém městě se narodil Tomáš Garrigue Masaryk, tehdy Tomáš Jan?
 - a) Sezimovo údolí
 - b) Lány
 - c) Hodonín
 - d) Kožlany
- 2 Ve kterém roce (našeho kalendáře) byl v Čechách juliánský kalendář nahrazen kalendářem Gregoriánským?
 - a) 1582
 - b) 1433
 - c) 1635
 - d) 1505
- 3 Kdo je autorem knihy Komunistický manifest?
 - a) K. Marx a F. Engels
 - b) Klement Gottwald
 - c) V. I. Lenin a J. V. Stalin
 - d) F. T. Marinetti
- 4 Číslo, které má dva dělitele – jedničku a sebe samé, se říká?
 - a) pračíslo
 - b) prvočíslo
 - c) jednotka
 - d) nula
- 5 Jak je často nazýván Karel IV.?
 - a) Otec národa
 - b) Otec vlasti
 - c) Král lakomec
 - d) Král železný a zlatý
- 6 Co je hexakosioihexekontahexafobie?
 - a) strach z dlouhých slov
 - b) strach z šestiúhelníků
 - c) strach z čísla 666
 - d) strach z matematiky
- 7 Ve kterém roce poprvé přistáli lidé na Měsici?
 - a) 1958
 - b) 1962
 - c) 1972
 - d) 1969
- 8 Kolik je stupňů Celsia na povrchu Slunce?
 - a) 1 200
 - b) 5 600
 - c) 185 000
 - d) 6 000 000

1-c / 2-a / 3-a / 4-b / 5-b / 6-c / 7-d / 8-b

HŘIVNA

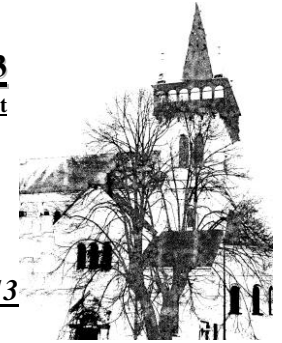
listopad – prosinec 2013

2013 / 24

www.farnost.semily.net

Administrátor farnosti R. D. Jaroslav Gajdošík – tel. 739 909 500

Mše sv. se konají ve farním kostele v Semilech (KO), v kapli na faře v Semilech (KA), na Koštofranku (KK), v domově důchodců (DD) nebo v Chuchelně (CH).

Přehled bohoslužeb ve farnosti od 25. 11. do 8. 12. 2013

den	místo	čas	úmysl
25.11.	pondělí	-----	
26.11.	úterý	KA 18:00	za † Karolínu, Jana a jejich děti
27.11.	středa	KA 8:00	za zdraví a Boží požehnání pro Veroniku a Milana Strategovy
		KO 20:00	NIKODÉMOVA NOC <i>bohoslužba při svíčkách – po mši svaté adorace do 22.00; v tichu a ve tmě – možnost přijetí svátosti smíření</i>
28.11.	čtvrtek	KA 8:00	za † Tomáše a Ivanu Křížových
29.11.	pátek	KA 18:00	za † Josefa, Olinu a syna Antona <i>po mši sv. na faře posezení a promítání fotografií ze Svaté země</i>
30.11.	sobota	Svátek sv. Ondřeje, apoštola KA 18:00	za † a nenarozené děti v rodinách (<i>mše sv. z násl. neděle</i>) <i>žehnání adventních věnců</i>
01.12.	neděle	1. NEDĚLE ADVENTNÍ KO 8:30	za † Annu a Františka Stránských a ten celý rod <i>při mši sv. žehnání adventních věnců a sbírka na Koštofrank</i> <i>adorace od 14.00 do 16.00</i>
		KA –	
den	místo	čas	úmysl
02.12.	pondělí	-----	
03.12.	úterý	Památka sv. Františka Xaverského, kněze KA 18:00	za zdraví a Boží požehnání pro Vladimíra
04.12.	středa	KA 8:00	na poděkování
05.12.	čtvrtek	KO 18:00	za † Pavla Hucana <i>svátost smíření v kostele od 16.30</i>
06.12.	pátek	KA 8:00	za † a nenarozené děti v rodinách
07.12.	sobota	Památka sv. Ambrože, biskupa a učitele církve KO 7:00	RORÁTY za † Marii a Ferdinanda
		DD 13:30	za farníky
		KA 18:00	za † Petra Splavce
08.12.	neděle	2. NEDĚLE ADVENTNÍ KO 8:30	za Ludmilu Kadlecovou a rodiče

OSLAVA „LITURGICKÉHO SILVESTRA“

U příležitosti konce liturgického roku jste všichni zváni v **pátek 29.11. po večerní mši svaté** na malé přátelské posezení na faře spojené s promítáním fotografií z Národní pouti do Svaté země, která se uskutečnila v první polovině listopadu. Vlastní postřehy z této pouti nám zprostředkují účastníci z naší farnosti. Prosíme zvláště ženy, aby na toto setkání případně vzaly něco malého k zakousnutí. Pojdme tvořit společenství!

ADVENTNÍ VĚNCE, MISIJNÍ STÁNEK

ÚTERÝ 26.11. – Výroba adventních věnců na faře od 16.30 h. Kdo může, přinese materiál (chvojí, korpusy, drátky, svíčky, mašle, zdobení...), ale přijít můžete i beze všeho. Věnce bude možno nechat do neděle na faře; v neděli budou přeneseny do kostela a požehnány.

SOBOTA 30.11. – Prodej v Misijním stánku – v rámci městských Adventních trhů v Muzeu a Pobjizerské galerii bude možné si zakoupit adventní věnce a také další výrobky v Misijním stánku. Celý výtěžek jde opět na misie skrze Papežská misijní díla. Pokud se chcete jakkoli zapojit (napéci třeba perníčky, vypomoci chvilku s prodejem apod.), jste vítáni. Děkujeme také za Váš zájem o tuto akci.

UPOZORNĚNÍ: Pokud by se nepodařilo dojednat místo pro náš stánek na Adventních trzích v muzeu, bude vše k dispozici ve stánku před kostelem po mši svaté v neděli 1.12.!!!

NEDĚLE 1.12. – Žehnání adventních věnců – věnce si nezapomeňte přinést do kostela na 1. neděli adventní, příp. včas vyzvednout na faře.

Dotazy či objednávky věnců na tel. 731 625 926 (K. Svobodová)

RORÁTY

Roráty jsou liturgicko-hudební formou **ranní mariánské mše svaté**, která se koná v adventní době. Název je odvozen od vstupního zpěvu (*Introitus*) 4. neděle adventní, který začíná slovy: „*Rorate coeli desuper*“ (*Rosu dejte shůry*). Původ rorátů sahá až do doby vlády Karla IV., jenž zavedl celoroční praxi votivních mší k Panně Marii. K těmto mším se připojila tradice liturgického zpěvu, jež svého vrcholu dosáhla v 16. století.

Časné ráno pořádané rorátní mše svaté doprovázené nádhednými liturgickými zpěvy se u nás před koncilní obnovou konaly denně v průběhu celého adventu prakticky ve všech farních kostelích. Přestože žádný jiný národ nemá tak bohatě rozvinutou rorátní tradici, ve druhé polovině 20. století u nás zájem o roráty prudce opadl. V poslední době však probíhají snahy o obnovu této tradice.

V semilské farnosti budeme rorátní mše sv. slavit o sobotách v době adventní. Mše svatá začíná ještě za tmy a v jejím průběhu se rozední. Vítány jsou zejména děti, které budou při liturgii tvořit průvod s lampiony.

VĚDĚT O JEŽÍŠOVI, NEBO HO ZNÁT?

V jedné chasidské povídce se mluví o rodičích, kteří poslali svého syna Izáka do rabínské školy. Pracovali, platili školné, a když se po roce vrátil syn domů na prázdniny, odehrál se mezi ním a otcem tento rozhovor:

Otec: „Tak co ses tam, synáčku, za celý rok naučil?“ „Naučil jsem se,“ odpověděl mladík, „že Hospodin, náš Bůh, je jediný Bůh.“ Pobořený otec popadl za rameno

jednoho ze svých příručích: „Izáku, víš ty, že Hospodin je jediný Bůh?“ „Samozřejmě,“ odpověděl podle očekávání prostřáček. Syn však vzrušeně vykřikl: „Já vím, že on to slyšel, ale neučil se to!“

Přeloženo do srozumitelného jazyka – vědět neznamená umět. Bohužel spousta lidí žije v představě, že to, co nosí pod lebeční kostí, koluje také v jejich krvi. Jinak řečeno, že to, co mají srovnané v hlavě, mají srovnané i v životě. Rozdíl dvou pojmů vědět o Ježíšovi a znát ho, můžeme nalézt v jiném příběhu z evangelia.

Učedníci se ptají Ježíše: „Mistře, kde bydlíš?“ A Ježíš, místo toho, aby jim sdělil, že bydlí v Hebrejské ulici hned na rohu a kromě čísla popisného přidal ještě poštovní směrovací, jak bychom to při stejném dotazu po naší adrese udělali dnes my, odpovídá: „Pojďte a uvidíte.“ Šli tedy a zůstali u něho celý den. Kdyby kdokoli po takové výzvě přišel k Ježíšovi, mohl by o něm následně vydávat svědectví.

Pokud by se dozvěděl pouze jeho adresu, mohl by hovořit jenom o ní. Nic víc. Ale Ježíš neříká učedníkům: „Budete informovat o mém bydlišti, budete mými matrikovými stoupenci, budete členy mého fanklubu...“ Říká jim: „Budete mi svědky.“ A k vydávání svědectví je potřebné poznání, nadšení a odvaha. Pouhý teoretik je o ně zcela a pochopitelně ochuzen.

Od dětství nás doma, ve škole i v kostele učili stereotypnímu chování. To se nám časem tak silně vrylo pod kůži, že se nám to stalo druhou přirozeností. Ježíš ovšem přišel bourat stereotypy. Především a zvláště ty mrtvé, nikam nevedoucí, zkostnatělé. Věděl, že jejich rozbití vyvolá silnou nevoli v okolí, které nás plánovitě naučilo chorobné rutíně, především ve vztazích, a bude dbát na to, aby se nás někdo nesnažil přeučit.

Ve své lékařské praxi se často setkávám s případy dětí, které sice svého otce znají, ale nic o něm nevědí.

Není výjimkou, že desetileté dítě neví, kde pracují a jaké mají povolání jejich rodiče. Na položenou otázku dítě jen odpoví, že maminka někde něco dělá. Jeden hoch mi odpověděl, že sice neví, co jeho tatínek dělá, ale prý na to doma strašně nadává. Není také výjimkou, že sedmnáctiletí dorostenci nevědí, kdy se narodili jejich rodiče, a nedovedou tedy ani říci, jak jsou staří.

Otce sice mají, ale nic o něm nevědí. Nevyčítám jim to, protože mnozí křesťané mají o nebeském Otci a jeho synovi stejné vědomosti. Pokud už v ně věříme, víme o nich pramálo.

(podle knihy Maxe Kašparů Po provaze ke Kristu)

Pane, mluvíme o naději a jsme plni skleslosti.

Mluvíme o víře a jsme plni pochybnosti.

Mluvíme o budoucnosti a nedovedeme se vypořádat s minulostí.

Mluvíme o následování a naše cesta je jen pokulháváním.

Mluvíme o Tvém příchodu, ale zabydlujeme se zde tak, jako bychom neměli nikdy odejít.

Mluvíme o spáse a vůbec se nebráníme tomu, co naše spasení ohrožuje...

Pane, vyslyš naše přiznání, odpusť nám naši nevěrnost a malověrnost a uveď nás na novou cestu.

SVATÝ AMBROŽ

(7. PROSINCE)

(narozen kolem roku 340 v Trevíru, zemřel 4. dubna 397 v Miláně)

Ambrož byl po svém otci jmenován správcem provincií v Itálii. V roce 374 došlo ke sporům o jmenování nového milánského biskupa a na tento stolec byl zvolen právě – v té době ještě nepokřtěný – katechumen Ambrož, jakožto neutrální člověk.

Tohoto nového úkolu se zhostil se vši vervou a brzy se z něj stal největší vůdce západního křesťanstva 4. století. Podporoval mnišský asketismus, kult ostatků mučedníků a zasazoval se i o přijetí Nikajského vyznání víry v době, kdy byli císařové otevřenější vůči ariánským myšlenkám, proti kterým Ambrož bojoval a odmítal je stejně jako pohanství.

Kristovo božství pro něj bylo zásadním kamenem víry. Z Východu přejal jednak důraz na proměnu chleba a vína při eucharistické modlitbě, jednak alegorickou metodu výkladu Bible. Tím mj. pomohl svatému Augustinovi k jeho konverzi a nakonec jej i pokřtil.

Církevní majetek bránil dle hesla: „Věci Boží Bohu, nikoli císaři“, zavedl na Západě chrámový zpěv hymnů, které si společenství křesťanů zpívalo pro povzbuzení. Byl nadaný a velmi oblíbený kazatel, třeba i proto, že respektoval lokální zvyky církve. Svoji oblibu u prostých a chudých lidí získával i svým silným sociálním citěním.

Atributy: úl, kniha, pero, holub, dŮtky, dítě v kolébce, model kostela

Patronem: Milána, Bologně, včelařů

VZPOMÍNKA NA KNĚZE Z MÉHO DĚTSTVÍ

Rádi vzpomínáme na naše dětství, na rodiče a také na naše učitele a kněze, kteří nám otevřeli cestu poznání. V Lysé nad Labem v době mého dětství žilo asi 10 tisíc obyvatel. Náboženství vyučovali 2 kaplani, kněz-katecheta, regenschori a laická katechetka. Mše svatá v neděli byla v 7 hodin, kterou sloužil některý z kaplanů, pak v 9.30, kterou sloužil katecheta P. Hruškovský, a v 11 hodin, kterou sloužil děkan Karel Kopal. Odpoledne ve 14 hodin bývalo požehnání s vystavenou Nejsvětější svátostí oltářní. Školy tehdy byly pro chlapce a dívky oddělené. Jednotlivé stupně škol se jmenovaly obecná a měšťanská...

Na měšťanské škole pro chlapce učil náboženství výše zmíněný P. Hruškovský. Byl to štíhlý kněz, usměvavý a velmi vzdělaný. Sdílel kabinet spolu s učitelem počtů, kreslení a měřictví, o němž bylo známo, že je dnešním výrazem ateista. Oba pánové se ale ve svých přesvědčeních zřejmě uznávali, jak o tom svědčily společné cesty ze školy, při nichž oba spolu živě hovořili.

Pan katecheta používal barevné křídly, jimiž na tabuli vyznačoval to, co bylo

v textu důležité. Jednou nám namaloval monstranci se svatou hostií. Počínal si při tom velmi odborně. Nejprve vyznačil slabě bílou křídou osu souměrnosti a pak barevnými křídami celou monstranci i se svatou hostií. Pod tím modlitbu: „Klaním se Ti vroucně, skrytý Bože náš...“ Při této modlitbě, jejíž text se stal i písní, si vždy vzpomenu na tuto nádhernou kresbu.

Bydlel v tiché čtvrti města, v domě, na jehož fasádě byl nápis: „Okny vcházej světlo, dveřmi dobrá vůle“, z druhé strany domu pak: „Našemu konání buď Boží požehnání“. Znali jsme tento dům, protože jsme tam občas chodívali se vzkazem z fary, nebo odnášeli panu katechetovi něco ze školy. Slovo katecheta dnešní mladá populace téměř nezná, jak jsem se o tom přesvědčil v jedné televizní soutěži.

Věděl o mně, že chci studovat na gymnáziu. Po 2. světové válce v roce 1945 mi nabídnul, že mi napíše žádost o přijetí na gymnázium v Nymburce. Když jsem do jeho bytu přišel, mile mne překvapilo útulné uspořádání pokoje. Na čelní stěně velký kříž, pod ním klekátko a celou stěnu proti oknům zabírala knihovna s množstvím knih. Mezi dvěma okny psací stůl, na který pan katecheta postavil kuffikový psací stroj, jaký jsem do té doby neviděl. Sepsal mi žádost, na jejímž základě jsem pak po prázdninách po složení předepsané zkoušky byl přijat do kvarty gymnázia. V roce 1945 bylo nutno, aby do uprázdněných farností po odsunu německých kněží v pohraničí nastoupili kněží z vnitrozemí. Z Lysé tak odešel jeden z kaplanů a také pan katecheta P. Hruškovský, který se vrátil na rodnou Moravu. Vzpomínám na něho v modlitbě.

Vrátím se ještě k panu děkanovi, biskupskému notáři atd. Byl to kněz, který přísně vyžadoval pořádek ve všech věcech. Vzhledem k jeho stáří a ctihodnosti se však všichni snažili mu vyhovět. Oblékání do bohoslužebného roucha byl tehdy poměrně složitý obřad. Na černou kleriku se nejprve oblékal humerál, pak bílá alba, cingulum, štola a manipul. Na to pak teprve ornát.

Při slavných obřadech o svátcích se pan děkan obrátil na kostelníka, jestli už štymujou. Myslel tím hudebníky na kůru, jestli už ladějí. Když dostal kladnou odpověď, dokončil oblékání. Při obřadech Bílé soboty se tehdy četlo latinsky dvanáct proctví. My starší ministranti jsme text četli česky. Když jednotlivá proctví dočetl pan děkan v latině, ostrým hlasem se obrátil na nás „satis“, což znamenalo dosti. Lidé si ho vážili a věřící „z lepších kruhů“ žádali, aby křty, svatby a pohřby vykonával on, případně za asistence některého z dalších kněží. Tím jsem jen chtěl připomenout některé momenty z náboženského života, na něž rád vzpomínám. Josef Zumr

v samotné Káhiře mají comboniáni samostatnou farnost pro úprchlíky ze Súdánu a to při kostele Nejsvětějšího Srdce Ježířova ve čtvrti Abbyssia, známé jako Sakakini.

Dalším prvem comboniánské pastorační aktivity v Súdánu je všudepřítomná nutnost mezináboženského dialogu. Zvláště na poli výše zmíněného vzdělání je to patrné nejvíce. Jestliže před 50 lety měla Comboni College v Chartúmu tisíce studentů a několik desítek misionářů, jakožto učitelů, pak dnes má tato College asi 1500 studentů, ale učitelů misionářů je zde jen, co by na prstech ruky člověk napočítal. Většinu pedagogického sboru tedy tvoří muslimové, stejně jako většinu školáků. Dialog ředitele, kterým je combonián, s muslimským žákem a jeho rodiči, kteří jsou také muslimové, se tedy rázem stává místem mezináboženského dialogu. Každodenní fotbalové hrátky kluků, mezi kterými je pomícháno pár katolíků, více pak pravoslavných různých církví a v nejvyšší míře pak samotných muslimů, se pak rázem stávají zajímavou platformou, kde se střetávají v prvé řadě dva fotbaloví hráči, spoluhráči nebo protihráči, a až ve druhé řadě dva příslušníci dvou náboženských tradic. Školní hra se tak stává jakousi školou života mezináboženského dialogu!

Tím již končím... tímto dopisem jsem chtěl ukázat snad jen jediné, že jsem formován správnými chlapy, kteří pro Kristovu zvěst udělají maximum. Vůbec jim nezáleží na tom, zdali jsou jejich kalhoty vyžlehené s puky, nebo bez puků, zdali mají černé lakýrky, nebo roztrhané plátěnky, zdali voní, nebo smrdí potem, je jim jedno, jestli mají oholenou tvář, jestli se jejich vlasy lesknou gelem, zdali budou mít peníze na auto, nebo budou-li mít čas na večerní seriál, dokonce je nikdy nenapadne, aby se stali jakýmisi kanovníky, biskupskými vikáři, nechodí ani v černých klerikách, nekupují si drahé mozetky, štoly, alby, nesedí v prvních lavicích, nechtějí být viděni, život přijímají z rukou Božích a nevztekají se, když není dle jejich plánů, jsou vděční za jakékoliv přijetí.....nejsou ničím, aby mohli být vším! Tito správní chlapi jsou totiž jen a jen Kristovi!

Bože v Trojici jediný, prosím tě z celého svého nehodného srdce za všechny české a moravské kněze, kteří vidí a chtějí spíše slávu, moc, peníze; prosím tě za všechny ty kněze, kteří nedokáží věřící strhnout famótním kázáním; také tě prosím za ty, kteří redukuji zvěst tvého Syna, ať už na moralismus bez života, či na teorii bez praxe, nebo snad na pouhý kult bez víry.

A prosím Tě také za náš všechny, vlej nám svého Ducha, abychom měli srdce pokorné! Přiměj nás, abychom se obrátili a byli opravdově Tvými a Tvými chtěli i zůstat! Amen

Váš i Kristův poutník Lukáš

OD NILU NA VRABČÁK

Díl pátý: Správní chlapi z Chartúmu

Moji milí Semilané, Žernůvkané, milé nepomucenské sestry Svaté Rodiny a sv. Karla Boromejského a vůbec všichni další přátelé, tento díl mých dopisů, bych chtěl věnovat těm, kteří mne zde, v Káhiře, duchovně formují ke kněžství. Tedy milovaným otcům comboniánům. Jistě, již teď se chytáte za hlavu, že je zase budu vynášet do nebe, že o nich zase budu vynášet jen ta sladká slova obdivu....

Prosím, zkuste být trpěliví a zkusit pochopit, proč tento díl píši. Již někde před rokem jsem Vám napsal jedno nemilé zjištění. Když jsme se dozvěděl, že prý tím, že jsem mimo tradiční katolický seminář nepodléhám žádné autoritě a nejsem nijak duchovně formován ke kněžství! Jistě, nejsem formován tím způsobem, abych se v katedrále učil nosit svíčky, zpívat gregoriánský chorál a antifony k žalmům, nosit v dobrém rytmu kadidelnici, pojmenovat veškeré liturgické oblečení, naučit své ruce ve správném úhlu svírat co nejzbožnější úhel, ani nejsem formován výukou mrtvých grimas obličejů a pohledů, který by správný ministrant měl při mši svaté nosit na své tváři.

I když takovouto formací neprocházím, pevně doufám, že již taková to výuka a formace v českých seminářích nehrozí. Právě takovouto duchovní formací ke kněžství kritizoval i jeden z největších českých teologů a komunisty pronásledovaný kněz Josef Zvěřina, když se někde nechal slyšet, že seminář je takový vyšší učňák pro ministranty. Nevím, zdali je má duchovní formace lepší, nebo hlubší, nebo formativnější, nebo mnohem účelnější. To nevím a asi ani nikdy vědět nebudu, ale mohu se pokusit druhým, svým přátelům a známým, předložit něco málo z této formace, aby tím alespoň v odlesku poznali ty základní momenty, nebo prvky, skrze kterými mne misionáři formují.

Začnu zeširoka, žiji v Káhiře, která je – krom jiného – sídlem egyptské provincie misionářů comboniánů Nejsvětějšího Srdce Ježířova. Svá centra mají v Káhiře (Zamálek, Cordi Jesu, Sakakini), v Heluánu a v Asuánu. Na jihu někde tam pod Asuánskou přehradou Egypt sousedí se severním Súdánem, jehož hlavní město je Chartúm, který se nachází na soutoku Modrého a Bílého Nilu. Tento severní Súdán tvoří samostatnou comboniniánskou provincii, která se oficiálně nazývá provincie Chartúm. Je v tom cítit i veliký respekt k otci zakladateli sv. Danielu Combonim, který právě zde působil a právě zde je pohřben. Egyptští a chartúmští comboniáni se po mnoha letech rozhovorů a zhoršující se politické nestability v regionu rozhodli, že od 1. ledna 2014 tyto dvě provincie sjednotí, přičemž vznikne jedna velká provincie s názvem Provincie Egypt-Chartúm. Přípravný proces běží již několik měsíců. Tyto přípravy nyní finišují. Součástí příprav je pochopitelně i vzájemné poznávání jednotlivých členů obou stávajících provincií. I když je pravda, že se mnozí se již moc dobře znají. Mezi comboniány je totiž dobrý zvyk po základních studiích arabštiny odejít do čistě arabsky mluvícího prostředí, což Súdán splňuje dokonale. Proto většina egyptských comboniánů několik pastoračních let prožila v Súdánu. To byl ještě Súdán jedním velkým státem s početnou křesťanskou minoritou. Dne 9. července 2011 se však Súdán rozdělil na Jižní Súdán, nutno dodat převážně křesťanský a na Súdán severní, který je v současné době silně protikřesťanský až skoro fanatický.

V rámci tohoto vzájemného poznávání dvou provincií k nám do Káhiry přijeli dva comboniánští misionáři z provincie Chartúm, oba Evropané. Chartúmský otec představený Ital Angelo Giorgetti MCCJ a Španěl Jorge Carlos Naranjo Alcaide MCCJ. Nevím, zda-li mám takové štěstí, ale z toho poměrně velkého počtu otců comboniánů, které jsem zde již měl možnost poznat, bylo opravdu jen nepatrné množství hlupáků, namýslenců, chytrolínů, jaký to rozdíl oproti jiným skupinám....

Tito dva zmínění vyslanci z Chartúmu mne upoutali již na první pohled. Copak otce Angela, toho znám již nějaký měsíc, když u nás v Dar Comboni bydlel někde v dubnu asi týden. Toho jsem si zamiloval již tehdy. Skromnost skloubená s obrovským duchovním charismatem zahaleným poutnickým hávem. Otec Angelo mluví pomalu a promyšlí každé slovo, i přesto, že je Italem! Je i poměrně mladý, když má nějakých 44 let. Otec Jorge je mu v mnohém velmi podobný. Pochází z Madridu. Na první pohled nepoznáte, že je kněz. Je trochu hlasitější než padre Angelo, ale také nemluví příliš. Je skromný, nenamyšlený, usměvavý, otevřený, přátelský.

Společné setkání členů současné egyptské provincie a dvou mužů z Chartúmu proběhlo v klášteře sestřiček comboniánek v káhirské čtvrti Muqattam, která leží na skalách na východ od centra města. Jde o skalní vyvýšeninu, na kterou jsem Vás upozorňoval v souvislosti se skvostnou káhirskou Citadelou, která je vystavěná na posledních západních výběžcích těchto skal.

Právě zde nás oba otcové z Chartúmu měli seznámit s životem a prací všech komunit, které tvoří chartúmskou provincii. Geograficky je krátce zmiňme, vezměme to od severu: comboniáni sídlí v přístavní metropoli Port Súdán na břehu Rudého moře. V chartúmské konglomeraci mají domů hned několik (v Chartúmu, v Sev. Chartúmu, v Salhe, v Abu Seidu, v Omdurmanu). Dále mají dům v Nysya, v El-Obeid a v Kostí. Starají se o věřící i v nebezpečném Darfúru. K této provincii patří ještě domy v Jubě, Wau a Malakale, které jsou však v Jižním Súdánu. Nebudu Vás zatěžovat všemi detaily, které nám otcové misionáři říkali ke každé komunitě, když popisovali a jmenovali všechny členy, veškerou jejich pastorační i jinou aktivitu. Problémy, se kterými se dnes setkávají a které musejí řešit, to vše by bylo na několik dopisů. Nehledě k tomu, že si stejně vše nepamatují. Chtěl bych Vám však představit jen několik epizod z jejich příběhů. Myslím, že to pro nás Středoevropany může být zajímavé srovnání. Jak se žije víra jinde, jak jinde jde v souvislosti s vírou o holý život, o hrdinství, které nehledá pocty,... křesťanství v těchto končinách zasahuje člověka celého a neredukuje jeho křesťanský postoj jen na pouhé „v neděli jít do kostela“.

Nechci si nyní hrát na falešného agenta 007, ale z důvodu bezpečnosti nebudu v dalším uvádět jakékoliv konkrétní údaje. Nejprve, čím vším se zde comboniánští misionáři zabývají. Zřejmě nejzásadnějším příspěvkem je jejich aktivita v oblasti vzdělávání. Vedou tu několik škol, prvního i druhého stupně, v hlavním městě pak tzv. Comboni College, tedy jakousi naší střední skloubenou s vyšší odbornou školou. Misionářů tu není mnoho, a tak učitelé jsou muslimové i pravoslavní křesťané. Většina těchto škol je však otevřena i širší veřejnosti, když zde misionáři organizují tříměsíční výuku angličtiny, španělštiny, italštiny, ale i práce na počítači. Lidé všech věkových kategorií chodí do těchto odpoledních škol s důvěrou a nadějí, že jim např. angličtina zaručí zářnou budoucnost. Tento jazyk je totiž pro ně zárukou možnosti pracovního uplatnění, případně dokonce i možnosti ze Súdánu uprchnout do svobodnějšího světa.

Dnes v Súdánu vládne fanatická vláda, ne nepodobná egyptskému Muslimskému bratrstvu, nicméně ta vláda předchází a ti, kteří jednotlivé ministry obklopovali byli často absolventy těchto comboniánských škol! Byli hodně otevření spolupráci a přestože zůstali muslimy, comboniánům fandili, protože v nich měli záruku kvalitního vzdělání pro své ratolesti, což mimo jiné znamenalo budoucnost národa a kultury. Právě tato súdánská inteligence vzešlá z misionářského působení comboniánů byla také zárukou mírumilovného soužití příslušníků dvou náboženských tradic lidstva. Kéž by to dnes nebylo jen pouhým zbožným přáním!

Pochopitelně se zde také misionáři starají o duchovní záležitosti, když vedou několik farností. Zřejmě největší farnost je v jistém větším městě, když počet farníků dle matrikových záznamů čítá plných 15 tisíc věřících! V neděli zde mají 9 mší svatých! V letošním červnu k prvnímu svatému přijímání šlo plných 50 dětí! V dalším městě zase hodně trpí nejistou politickou situací a přetrvávajícím konfliktem. Město je armádou hermeneuticky uzavřeno, a ven se člověk dostane jen na speciální povolení. Stále hrozí konflikty, střelby zbraní, je zde i tábor pro uprchlíky z blízké válečné zóny, kterých zde je údajně přes 100 tisíc. Všechny přítomné křesťanské církve z tohoto města již uprchli (pravoslavní, koptové, anglikáni, letniční, protestanti, evangelíci,..). Dokonce i sestry comboniánky, které tu pomáhali v nemocnici. Jedinou komunitou, která zde zbyla je ta několika členná komunita otců misionářů comboniánů, kteří zde stále aktivně pracují a pomáhají kde se dá. Město i přes nejistotu a nestabilitu funguje a musí fungovat dál. Je tu také početná komunita vojáků mezinárodních mírových sil vyslaných OSN. Právě Ti jsou většinou hlavními návštěvníky nedělních bohoslužeb. Nyní to jsou prý většinou katolíci z Nigérie. V této neklidné zóně, kde stále žije několik desítek tisíc lidí, se v neděli sejde v kostele mezi 70 až 100 lidmi. Má smysl zde zůstat? Má to smysl!!!!

Další položkou, kterou bych Vám chtěl letmo nastínit, je původ súdánských věřících. Mezi význačné počty zařazujeme skupiny dřívějších uprchlíků, kteří se zde již nějaký čas usadili – mezi nimi v první řadě Eritrejce, Etiopijce, Somálce, Čadany, Konžany... S tím souvisí další bolest súdánského příběhu, která souvisí s oficiálním rozdělením země na severní (muslimský) Súdán a Jižní Súdán (asi 60 proc. křesťanů). Rozdělením země se nerozdělila jen geografická mapa jakousi tlustou čarou, podle níž se rozestavějí celnice. Rozdělením v r. 2011 se také rozdělilo mnoho rodin, mnoho rodinných klanů. I když je to již přes dva roky, členové některých rodin se ještě od té doby neviděli. Severní Súdán se svým militantním fanatickým režimem totiž těžce pronásleduje křesťany. A to jak násilím a krvavým terorem, tak neméně i byrokracií. Když např. nepovoluje rodinám vycestovat, nebo naopak nepovoluje vstup ostatním členům rodin. Odmítá vydávat víza „nehodným“ návštěvníkům. Jeden z otců misionářů, tak na vízum čeká již druhý rok. Nemá pas a nemůže nijak po zemi cestovat. I takto může vypadat pronásledování křesťanů!

Situace v hlavním městě Chartúmu je také podivná, často vybuchují sebevražedné bomby v autobusech, na zastávkách veřejné dopravy, jsou zde krvavé demonstrace, narůstá pouliční násilí, ekonomická situace žene lidi do ulic, aby se bouřili a agresivně ukázali vládě, že je něco v nepořádku. Situace se snad však prý po velkých svátcích Íd Al-Adhá zlepšila. Tedy uvidíme co přinese budoucnost.

Co comboniáni pocítují v neposlední řadě je všude znatelný odchod či úprk křesťanských rodin a věřících buď do Jižního Súdánu nebo právě do Egypta. Vždyť